

И ЗАЮ-БАЮ ХИТРЕЦЪ

еднѣжъ Заю-Баю трѣгна съ кошница въ рѣчка да бере орѣхи. Казала му Кума Лиса, че много сѣ нападали въ гората; само че да има кой да ги събира.

Тукъ - тамъ се скита Заю-Баю презъ цѣлия горещъ день, но нито единъ орѣхъ не намѣри на земята. Само нападали отъ бороветѣ шишарки се търкаляха въ тревата.

Напълни Заю кошницата съ шишарки и трѣгна назадъ.

— Сега какво да ги правя? — мислѣше си той по пѣтя.

Като приближи селото, видѣ на единъ клонестъ орѣхъ една катеричка.

— Сестрице Катеричке, набери и на мене малко, — помоли ѣ се той.

Поотбрули му десетина орѣхи Катеричката, и съ тѣхъ Заю покри кошницата.

И право при Кума Лиса отиде.

— Кумичке, отвори ми! — чука ѣ той на вратата.

Кумичката отваря засмѣна, вежлива; а въ мисълъта ѣ — „Нали го излѣгахъ!“

— Какво ми носишъ, Зайо? — хитро го запитва тя.

— Какво ли? . . . Познай!

— Не мога.

— Орѣхи.

— Нали ти казахъ. . . че има много нападали въ гората.

Но като видѣ кошницата пълна съ орѣхи, помисли си: „Азъ да бѣхъ отишла и ги набера, ще има

цѣла зима децата ми да си прекаратъ“.

— Е, влѣзъ де, Зайо, поне да те почерпя съ сладко.

— Благодаря, Кумичке, зѣбитѣ ме болятъ. . . При това бѣрзамъ. Наминахъ за една услуга.

— Казвай какво има, всичко ще изпълня.

— Знаешъ цѣлъ день се лутахъ изъ гората орѣхи да събирамъ. Сега ще ми трѣбва малко масълце да сготвя нѣщо за вечеря. Ако имашъ, моля ти се послужи ми, пѣкъ утре или вдруги день ще ти го върна.

— Но. . . какъ?

— Не бой се, Кумичке, въ замѣна орѣхитѣ си ще ти оставя.

— Вижъ, така съмъ съгласна.

И Кума Лиса му даде гърнето съ масло, а като залогъ взе пълната кошница съ орѣхи.

— Сбогомъ, Кумичке, благодаря ти.

— Сбогомъ, братко, поздравя децата. . . и сладка ти вечеря. Пѣкъ ако имашъ нужда пакъ отъ нѣщо, намини.

— Може, може, само да се случи. . . Но, не дай Боже.

И трѣгна Заю-Баю гордъ за въкъдни. Нали го очакваха децата — гладни, жадни.

Сготви имъ набързо той чорбича отъ коприва, опържи имъ картофи съ масълцето и сладко-сладко ги нахрани.

А следъ вечеря на поляната при грѣйнала луна му друснаха хорце:

— Хопа-лопа. . . у-ха-ха!

На пукъ на хитрата Кумица, която веднѣжъ ѣ Заю-Баю да излѣже.

Панчо Михайловъ

